

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселин Пенгезов

Членове: Десислав Любомиров
Атанаска Китипова

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова в присъствието на прокурора Ол. Ив. Д. като разгледа докладваното от Атанаска Китипова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000600312 по описа за 2022 година

Производството е въззивно, по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по протест на прокурор от ОП Монтана, както и по въззивни жалба, с допълнения към тях, от подсъдимия Г. К. К., чрез защитника адв.С. Ч. и от частните обвинители П. Л. Т. и А. Т. А., чрез повереника им адв.Е., против присъда от 21.10.2021г., постановена по нохд №108/2020г. по описа на ОС Монтана.

В протеста са изложени съображения, че присъдата е неправилна в частта, с която съдът е приел, че не е установена задължително изискуемата пряка причинна връзка между нарушението на правилата за движение и настъпилия вредоносен резултат. Съдът е възприел становището на експертите, които считат, че липсва пряка причинна връзка, а обвинението е застъпило другото становище по изложените по същество съображения, че това заключение е с по-категорични и ясни изводи. Според прокурора не отговаря на действителното положение изводът, че пострадалият е починал в резултат на заболявания, ако не е реализирано процесното ПТП, той не би получил увреждания и смъртта му не би настъпила в този момент. Според

съдебната практика е необходимо да се изясни първопричината за възникване на усложненията в здравословното състояние, а в случая това несъмнено е ПТП и няма разкъсване на причинната връзка от изминалия срок от увреждането до настъпилата смърт. Съгласно аутопсионния протокол е установена полиорганна недостатъчност, няма данни да е настъпила от бактеримия, започнала от инфектиране на декубиталните рани, усложнена до сепсис – само тогава би могло да се приеме, че е прекъсната веригата от преки причинни последици между увреждането и резултата. В тази насока има произнасяния на САС и ВКС по водено от П.Т. производство по чл.226 от КЗ срещу Бул Инс АД, тези съдебни актове са влезли в законна сила и следва да бъдат взети предвид по същите фактически обстоятелства. С оглед на изложените съображения в протеста е направено искане на основание чл.336, ал.1 от НПК да се отмени присъдата и се приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, за което е имало обвинение по чл.343, ал.3, пр.1 във вр. с чл.343, ал.1, б.“в“ във вр. с чл.342, ал.1 от НК.

В жалбата на частните обвинители се твърди, че присъдата е неправилна, необоснована, незаконосъобразна и постановена без обективен анализ на събраните доказателства относно виновността на подсъдимия за причинената смърт на пострадалия, която е в пряка причинна връзка с травмите от ПТП. В допълнението са развити доводи за липса на обективен анализ на събрания доказателствен материал и необоснованост на изводите за причинно-следствената връзка между получените травми при ПТП и настъпилата вследствие на тях смърт на пострадалото лице. Съдът е направил извод за липса на такава връзка, тъй като не е изследвал задълбочено причините за смъртта на пострадалия, по три от заключенията вещите лица са приели, че няма връзка между смъртта и травмите, а заключението, по което е прието наличие на връзка, е изолирано. Съдът е подчертал, че дава вяра на заключенията, в които е участвал д-р Д., извършил и аутопсията. Съдът не е коментирал изобщо становището на вещото лице д-р Г., който е изготвил първата СМЕ, относно травматичния шок у пострадалия и както представлява той, същото становище е обсъждано пред съда от вещите лица по тройната СМЕ, приела наличието на причинна връзка, това състояние е потвърдено от медицинските документи от изследвания. Вещите лица по последната експертиза също не отричат наличието на полиорганна недостатъчност. Единствено д-р Д., сам и в експертиза с д-р Т., твърдят, че

причината за смъртта е болестна, това становище е в противоречие с доказателствата за здравословното състояние на пострадалия от личния му лекар. Състоянието на пострадалия се е усложнило след изписването му, но жена му е възрастна, няма медицинско образование, не ѝ е обяснено как точно да лекува съпруга си, това обстоятелство е negliжирано от съда за сметка на разсъждения в насока, че смъртта е настъпила от заболявания. Първопричината за възникналите усложнения не е посочена, а това са травмите от ПТП и тяхното развитие. Иска се постановяване на акт, с който присъдата да бъде отменена, като се приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление по наличното обвинение, а именно по чл. чл.343, ал.3, пр.1 във вр. с чл.343, ал.1, б.„в“ във вр. с чл.342, ал.1 от НК, а също и произнасяне по разноските.

В жалбата на подсъдимия К. и в допълнителните съображения към нея се твърди, че присъдата е неправилна, незаконосъобразна, необоснована и нарушава правата на подсъдимия, постановена е в разрез със събрания доказателствен материал и няма данни за наличието на алкохол, както и не е отчетено, че е оказана помощ на пострадалия. Оспорват се изводите на съда, свързани с наличието на алкохол в кръвта на подсъдимия, което е необходимо да бъде установено по реда на Наредба №30/27.06.2001г. Съдът не е коментирал изобщо, че по отношение на техническото средство „Алкомер 931“ не е наличен документ за технически преглед, т.е. не може да се прецени дали това средство е сертифицирано и дали отчита правилно, няма как да бъде кредитирана проба, взета с техническо средство, което не отговаря на техническите изисквания, гарантиращи годността му да измерва правилно, съответно тези данни да се приемат за правилни от вещите лица и въз основа на тях да се определя концентрацията на алкохол в кръвта при изготвяне на експертиза за установяване на наличието на алкохол в кръвта към момента на ПТП. Съдът не е следвало да кредитира като годно доказателство показанията на техническото средство, както и вещите лица не е следвало да установяват количеството на алкохол в кръвта. Дори да се приеме въз основа на приложените технически документи за това средство, че е годно, установеното количество алкохол 0.53 промила е в рамките на отклонението от 0.05 промила /съгласно техническата документация на уреда за отчитане на технически грешки/, т.е е възможно показанието да е 0.48 промила. Съдът не е коментирал това, немотивирано е приел, че концентрацията е 0.60 промила

и е изолирал отговорите на вещото лице в съдебно заседание. Вещото лице е определило, че се касае за фаза на елиминация на алкохола с оглед кръвното изследване от 0.48 промила, но без да е взета проба от урина, не може да се посочи дали се касае за резорбция или елиминация на алкохола, съгласно становището и на вещото лице д-р Г.. Съгласно императивното изискване на Наредба №30, концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, ако лицето откаже да получи талон за медицинско изследване на кръвта, не се яви в медицинското заведение да даде кръв или откаже да даде. Ако водачът не е съгласен с показанията на техническото средство, той може да бъде тестван с кръвна проба, в случая тя е отчела 0.48 промила алкохол в кръвта, след отчитане на допустимата техническа грешка от техническото средство се получава същата концентрация, затова този елемент от състава на престъплението липсва, тъй като алкохолната концентрация не е установена по надлежния ред. Възприетото становище в мотивите на съда е неправилно и немотивирано, при различните стойности съдът е следвало съвкупно да оцени доказателствата, а това не е сторено. Незаконосъобразен е изводът на съда, че показанията на техническото средство не са оспорени, напротив, цялостното поведение на подсъдимия да се яви и да даде кръв означава, че не е бил съгласен с показанията на уреда. Затова се твърди, че от една страна, не е доказана концентрацията на алкохол в кръвта, налице са доказателства за липсата на необходимата концентрация, нарушен е редът за установяването ѝ, затова деянието е несъставомерно. Навеждат се и доводи за наличие на изтекла абсолютна давност, поради което производството следва да се прекрати. Иска се отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, алтернативно изменение и оправдаване на подсъдимия по обвинението по чл.343, ал.3 от НК, като се приеме, че липсва пияно състояние и управлението не е под въздействието на алкохол, както и да се прекрати производството поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура не поддържа протеста и счита, че присъдата на първоинстанционния съд е правилна, тъй като са налице експертни заключения, изключващи наличието на причинно-следствена връзка между ПТП и смъртта, която не е в резултат от ПТП. Според прокурора пияното състояние също не е установено от експертите, което означава, че правната квалификация, възприета от първия съд, е друга.

Повереникът на частните обвинители поддържа въззивната жалба, оспорва изводите на първостепенния съд за липса на причинно-следствена връзка между получените травми, настъпилата смърт и ПТП. Първостепенният съд не е анализирал отделните заключения в мотивите си, още повече, че е представено решение, в което ВКС приема наличието на причинно-следствена връзка, касаеща настъпилата смърт и травмите от ПТП. Единствената правилна и обоснована експертиза е изготвена от лекарите в Болница Лозенец, тя се подкрепя от доказателствата за здравословното състояние на пострадалия. По отношение на алкохола подсъдимият е заявил, че е пил бира, час и нещо преди настъпване на произшествието, концентрацията в 18.05 часа е била 0.53 промила на дреггер, кръвната проба е от 18.30, била е 0.53 промила, експертизите безспорно доказват, че към момента на ПТП алкохолната концентрация е била над 0.5 промила. В този смисъл следва да се постанови присъда по по-тежката квалификация, за която е повдигнато обвинение, каквото е направеното искане и в жалбата.

Защитникът на подсъдимия К. адв.Ч. в съдебно заседание пред настоящата инстанция оспорва протеста и жалбата на частните обвинители и поддържа жалбата на подсъдимия по съображенията, изложени в нея. По отношение на причинно-следствената връзка между травмите и настъпилата смърт има връзка единствено според експертизата на вещите лица Г., Х. и П., но при защитата на заключението в съдебно заседание те не са посочили от какво е причинен сепсис, след като не може да се уточни от какво е причинена инфекцията, няма как да има връзка с травматичен шок. Вещото лице Д. е посочил, че няма данни за сепсис, защото той не е установил септични тромби, другите експертизи не установяват причинно-следствена връзка между травмите от ПТП и смъртта. Затова защитникът счита, че в тази част присъдата на първоинстанционния съд е правилна. По отношение на пияното състояние присъдата според него е неправилна, тъй като липсва техническа документация дали уредът е минал изискуемия преглед, има допустима грешка плюс-минус 0.05 промила, което би следвало да се тълкува в полза на подсъдимия, трябва да се вземе измерената концентрация на алкохол, минус допустимата по техническата документация грешка, като в този случай ще се получи, че показанията би трябвало да са 0.48 промила. Първоинстанционният съд не е обсъдил заключението на вещите лица Т., И. и Д. относно алкохола, от разпитите на вещите лица Л. и Г. е изяснено, че няма

как да се правят изводи дали подсъдимият е бил във фазата на резорбция или елиминация на алкохола при положение, че няма взети проби от урината, затова се поддържа искането за оправдаване по обвинението престъплението да е извършено в пияно състояние, като се прекрати наказателното производство поради изтекла погасителна давност.

Подсъдимият поддържа становището на защитника си и моли за справедливо наказание, в последната си дума заявява, че е участвал в ПТП и другият участник е получил средна телесна повреда.

Пред въззивния съд е проведено съдебно следствие, приобщени са експертните заключения на вещите лица К. и С., изготвили химически експертизи.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, прецени изцяло законосъобразността и правилността на обжалваната присъда съобразно правомощията си по чл.314 от НПК, намери за установено следното:

Въззивните протест и жалби са допустими като постъпили в срок и подадени от лица с надлежна процесуална легитимация, разгледани по същество, са основателна в частта, с която се иска отмяна на присъдата, но не по изложените в тях съображения.

С присъда от 21.10.2021г., постановена по нохд №108/20120г. ОС Монтана е признал подсъдимия Г. К. К. за виновен в това, че на 16.11.2013г., около 17.30 часа, на път 111-114, км 3+6, в посока от с.Сталийска махала към гр.***, при управление на лек автомобил „Опел Инсигния“ с рег.№ ***, в пияно състояние, с концентрация на алкохол в кръвта 0.60 промила, нарушил правило за движение по пътищата, установено в чл.21, ал.1 от ЗДВП /управлявал МПС със скорост 105/75 км/ч при разрешена такава от 90 км/ч/ и по непредпазливост причинил на Т. А. Т. от гр.*** средни телесни повреди /травматичен шок и счупване на лява срамна кост/, престъпление по чл.343, ал.3, пр.1, б.“а“ пр.1 във вр. с чл.343, ал.1, б.“б“, пр.2, чл.342, ал.1. С приложение на разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6/шест/ месеца, което на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от 3/три/ години. На основание чл.343г от НК е наложено и наказание „Лишаване от парвоуправление на МПС“ за срок от 6/шест/ месеца. Подсъдимият е бил оправдан по

първоначалното обвинение да е извършил престъпление по чл.343, ал.3, б.“б“, пр.1 от НК.

При служебната проверка на процесуалната дейност на предходната инстанция настоящият състав установи, че при изготвяне на мотивите първостепенният съд е допуснал процесуално нарушение, което е съществено, неотстранимо е в настоящия етап от производството, затова е основание за отмяна на проверявания акт и връщане на делото за ново разглеждане по следните съображения:

В мотивите към присъдата си първоинстанционният съд е бил длъжен съгласно разпоредбата на чл.305, ал.2 от НПК, да посочи кои обстоятелства са установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за това, а също и при противоречия на доказателствените материали да изложи съображения защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят. Мотивирането е извършено изцяло при игнориране на тази разпоредба на процесуалния закон, видно от мотивите към присъдата, след като е изложил кои обстоятелства е приел за установени, съдът дори не е посочил конкретно доказателствените източници, въз основа на които е извел фактическата обстановка. Гласните и писмени доказателства не са посочени конкретно, липсва каквото и да било обсъждане в този смисъл кои доказателства поотделно или в съвкупност са обсъждани, какво установяват те, на кои е дадена вяра, има ли противоречия помежду им, как са преодолен и дали всички доказателствата са годни и относими. По отношение на експертизите са цитирани отделни експертни заключения, някои от които са противоречиви помежду си, но тези заключения също не са обсъдени надлежно нито поотделно, нито по отношение на противоречията. Голословни и декларативни са заключенията на съда по спорните между страните въпроси – дали водачът е бил в пияно състояние в момента на ПТП и налице ли е причинно-следствена връзка между смъртта на Т. и ПТП. Заключенията на химическите експертизи на вещите лица К. и С. само са посочени като налични по делото, без да са подложени на какъвто и да било анализ, а по отношение на експертизите на вещите лица Г. и Л. е посочено, че са кредитирани, без каквато и да било конкретна обосновка, освен бланкетните изрази, че са безпристрастни и обективни, въпреки противоречията с останалите заключения по въпрос за концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия към момента на произшествието. По

отношение на останалите четири заключения на СМЕ, свързани с телесните увреждания и последиците от ПТП, съдът отново се е задоволил да ги цитира частично, като е приел, че според три от тях травматичните увреждания не са в пряка причина връзка със смъртта на Т., а заключението на вещото лице Г. е изолирано, което категорично не представлява дължимия анализ на тези доказателствени средства. Изложените от първостепенния съд доводи не представляват мотивиране на правен извод съобразно процесуалния закон, тъй като неизлагането на каквито и да било съображения не позволява да се проследи как е било формирано вътрешното убеждение на съда по съществените въпроси. Изложеното дотук относно мотивите на присъдата сочи на пълна липса на отговор на значимите за наказателното производство въпроси. „Целта на мотивирането на съдебния акт е да направи видима волята на съда по фактите и по правото, като обективира процеса на формиране на вътрешното му убеждение, а също и дава възможност на страните да разберат фактическите и правни основания за взетото решение и съответно да упражнят процесуалните си права.“ /Р №96/16.08.2019г. на ВКС по н.д №317/2019г./ Предвид това, не е възможно да се извърши проверка дали са спазени процесуалните правила за формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд и съответността на правните му изводи на установената фактология, след като липсват обективирани изводи по съществените въпроси по чл.305, ал.2 от НПК.

Има още едно формално основание за отмяна на проверявания акт, което също е непреодолимо от въззивната инстанция и се състои в нарушаване на процесуалния ред за провеждане на съдебното заседание от първата инстанция на 23.02.2021г., когато съдът изобщо не е постановил изрично определение за даване ход на делото, въпреки изрично изразените от страните становища, а след това е събирал доказателства и впоследствие ги е поставил в основата на фактическите си и правни изводи.

Съобразно изложеното по-горе относно процесуалната дейност на първостепенния съд, че тя е осъществена в нарушение на процесуалните правила, съществени по смисъла на чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Тези нарушения не могат да се отстранят по никакъв начин в настоящата инстанция, те са от категорията на абсолютните, отстраними са само при ново разглеждане на делото, защото липсата на мотиви на съдебния акт е предвидено от закона като абсолютно процесуално нарушение, обуславящо отмяната на акта. При

наличието на това нарушение е безпредметно да се обсъждат доводите на жалбоподателите и прокурора за незаконосъобразност на посочените от тях основания в жалбите и в протеста. Само за прецизност следва да се посочи, че при приобщаването на експертните заключения по делото съдът също е допуснал процесуално нарушение, което е отстранимо и при липса на абсолютно процесуално нарушение, водещо до отмяна на присъдата, би могло да се преодолее от въззивния съд. Експертните заключения на вещите лица Г., Х. и П. не са били прочетени по реда на чл.282, ал.1 от НПК преди разпита им, след изслушването им са били приети, по същия начин е процедирано със заключенията на вещите лица Г., А. и Д. в съдебно заседание на 23.02.2021г. Заключенията на вещите лица Л., С., С., Х., И., С. и К. в съдебно заседание, отново в нарушение на чл.282, ал.1 от НПК, не са били прочетени, въпреки че вещите лица са изслушани, след това заключенията изобщо не са били приобщени, така че възниква въпроса защо след като не са приети по надлежен ред, съдът се е позовал на тях в мотивите си. Доколкото производството ще се проведе отново, тези нарушения следва да бъдат взети предвид и отстранени при новото разглеждане от първоинстанционния съдебен състав.

Предвид изложеното, са налице отменителните основания, посочени в чл.335, ал.2 от НПК във вр. с чл.348, ал.3, т.2 от НПК, а делото следва да се върне на първоинстанционния съд за ново разглеждане, защото нарушението не може да бъде отстранено от втората инстанция, но може да се преодолее при ново разглеждане на делото от ОС Монтана. Затова исканията на подсъдимия, прокурора и частните обвинители, обективирани във въззивните жалби, не могат да бъдат разгледани в настоящото производство, а само биха могли да бъдат съобразени при постановяване на нова присъда от предходната инстанция.

С оглед на изложеното и на основание [чл.335, ал.2 от НПК](#), Софийският апелативен съд, в настоящия състав

РЕШИ:

Отменя присъда от 21.10.2021г., постановена по нохд №108/2020г. по описа на ОС Монтана и връща делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____